

הזמרת יהודית רביץ מספרת על ילדותה בבאר־שבע, בבית מעורב ספרדי־אשכנזי, על תחילת הקאריירה שלה, השתלבותו של אמן בחיים הפוליטיים ועל השינוי העצום שחל בשנתיים האחרונות באישיותה

„השינוי בהופעה החיצונית שלי נובע מאיזו רכות מסוימת, שגיליחי בעצמי בשנים האחרונות”

„הייתי החיזמורת של סימה עמיאל. היא היחה שרה אח השידים שלי, ואני הייחי מנגנת ועושה לה קולוח”

„אבא שלי ממוצא פולני, ואמא שלי מצרית. החלק החיצוני שלי אשכנזי, אבל בפנים אני פרענקיח”

„קניחי בעשר לירות כרטיס לאוטובוס בקו באר־שבע־תל־אביב, והרגשחי שאני מחחילה חיים אחרים”

„הייתי יושבת עם האנשים ושומעת צלילים בקצה הבית, והולכת אחריהם. הייתי מחוכפכת על המיזרון”

„יש בי צד שומכפש מיסגרת חמימה, מישכחה. אני סקרנית מאוד לדאות איזה ילד יוולד לי”

ראיינה שרית ישי

„ החלטתי להיות

אשה עד הסוף!”

כל זה עבר. נגמר. יהודית רביץ של 1984 היא אולי הידועה שבזמרות ישראל. זו יהודית רביץ שונה לחלוטין מהנערה הנפחדת שהגיעה לתל־אביב מבאר־שבע. לראיין אותה זה תענוג. אין שאלה שאין עליה תשובה. היא מצחיקה. יודעת לצחוק ובעיקר לצחוק על עצמה. עדיין יש שאלות שאת לא שואלת. כי ברור לך שעליהן לא תקבלי תשובה. אלבומה האחרון הוא פיסגת הקאריירה שלה. היא קוראת לו „תקליט של חיים”. יש בו, כך היא אומרת, אהבה ופוליטיקה. היא מודעת היטב לשני הנושאים. בתקליט

היא הצליחה כמעט מיד. עוד כשהיתה בלהקה צבאית נקלעה לחבורתו של אריק איינשטיין. הכירה את שם־טוב לוי. היתה חברתו של אבנר קנר כבר מהימים הראשונים. הז'אנר המוסיקאי שלה היה ברור. היא נמצאת בעילית־שבעלית. היא לא מתפשרת. היום היא מספרת, כי חוסר־הפשרנות שלה נבע מפחד שמא לא יקבלו אותה. היום היא מספרת כי ההסתגרות שלה שפורשה לא אחת על־ידי האחרים כסנוביזם, נבעה מהפחד שלא אוהבים אותה.

בדירה קטנה בצפון תל־אביב. מהשבוע היא בשיכון בבלי. היא, מכונית פולקסוואגן צהובה וחתול בשם מישמש - אליו היא קשורה בעבותות של אהבה. ולבד מהמוסיקה הוא הדבר הקבוע ביותר בחייה - הם כבר שבע־שמונה שנים ביחד. לתל־אביב הגיעה בגיל 17. כשברשותה עשר לירות ומיזוודה. תל־אביב בילבלה אותה. מי שהכיר אותה מהימים ההם זוכר בחורה סגורה, קשה, מופנמת, שקשה ליצור איתה קשר. ממעטת בדיבור. בודדה מתוך בחירה. למרות שהיו רבים אשר חיפשו את חברתה.

היא השתנתה מאוד בזמן האחרון. נוסף לה מימד של נשיות של רוך. היא שינתה את התיסרוקת. הורידה במישקלה. יפתה מאוד. כל זה מתבטא לא רק בהופעתה החיצונית. אלא גם בהתנהגותה עם אנשים. בפתחות שהיא מגלה. יחד עם זאת, היא לא איבדה מהמיסתוריות שלה, מהעובדה שלמרות הפתיחות, ההומור, החברמניות הבלתי־אמצעית. עדיין יש בה מקום שאינך יכולה לגעת בו. „עד כאן” היא משרדת. „ולא הלאה מזה.” יהודית רביץ. כוכבת. חיה עד לפני שבוע